

Kildeparken

Novellen. "To maa man være". August 1939 Vild Hvede, her fra Morten Nielsen: Lidt Efterslæt. 2014, side 13-15

To maa man være –

»Du er rigtig væmmelig, er du!«

Hendes stemme var mærkelig hæs, og hun saa ikke paa mig, men lige ud i luften.

»Du tror, at alting kun er til for dig, og at alle mennesker beundrer dig saa højt. Men det gør de ikke, for de griner af dig, gør de. Og du tror, jeg gaar og ser op til dig, fordi du tror, at du er forfatter – haa, de vil jo aldrig trykke det skidt, du laver.«

Hendes ansigt i profil – den regelmæssige næse, de fint svungne øjenbryn og de skinnende hvide tænder, der glimtede frem bag de røde læber – var henrivende. Solen stod bag hende og forgyldte dets kontur med en bred guldstripe, og hendes rødbrune haar stod som en glorie om issen og nakken.

»Saadan en skoledreng! Du bilder dig ind, at du er en hel bunke, men du er bare en *skoledreng!* Du styrter rundt og tér dig, som om du var voksen, men du maa alligevel værsgo sidde og glo hver dag i skolen og gaa pænt hjem og læse lektier, naar du har faaet fri.«

Jeg saa over mod de høje træer bag parkens brede plæner. De stod som klæbede til den blaa aftenhimmel – nej, som skaarne ud af den og malede med dejlige farver.

»Der sidder du og smører side op og side ned, og det blir kasseret alt sammen. Ja, jeg er da ligeglad med det, for det kommer jo ikke mig ved – men jeg siger det bare, for at du kan forstaa, at jeg har fundet ud af, hvad du er for én – med alle dine citater og dine vers og dit pjat! Du kan tro Else og mig grinede, da jeg viste hende alt det bras, du har givet mig ... især det med, at jeg var din tanke og dit hjærte. Else sagde ogsaa, at saadan noget skidt havde hun aldrig set før. Der ikke engang rimede.«

Der kom en dame med en barnevogn gaaende forbi. Hun kiggede henimod os og smilede. Og uden egentlig at ville smilede jeg igen. Hun var sød, sikkert en ung kone med sit første barn.

»Og her gik du og lirkede og vilde bare gaa tur, og snakke op ad stolper og ned ad vægge om alt det, du vilde lave, naar du blev færdig med at læse. Og saa ender det med, at man skal gaa rundt og være en tøs, bare fordi det passede dig. Men jeg var saamænd hundeked af dig for længe siden, og jeg skulde have givet dig en kold skulder, før du begyndte at blive fræk, skulde jeg.«

Hun var meget smuk. Hendes haar faldt ned over hendes nakke i lange, skøntdrejede krøller. Hendes store, hvide hænder, der laa i hendes skød, var selv som et kærtegn.

»Men naar du saa paa eengang gaar og sir kønne ord til mig og render og besøger en anden tøs – ja den med en klassekammerat og læsen fransk sammen, den er en lille smule for tyk for mig – saa er der ingen grund til, at jeg skal finde mig i dig mer. Min bror, han sagde ogsaa, at han syntes det var skrap nok ... Og du skal ikke bryde dig om at rende efter mig igen, for der *er* vinket af. Og hvis du alligevel generer mig, saa kender jeg nok nogen, der kan ordne dig!«

Hun lagde den ene haand ned paa en flad brun pakke, der laa paa bænken mellem hende og mig. Jeg undrede mig for Gud ved hvilken gang over, at saa udtryksfulde hænder som hendes – saa klassisk fine – kunde være en dødeligs. Hun skubbede pakken hen til mig.

»Her har du den bog, du gav mig – det skidt. Jeg har da aldrig læst i den! Jeg vilde ha' solgt den, hvis der ikke havde staaet det pjat foran. Værsgo!«

Jeg tog »Hyben« op i haanden, flaaede papiret af og gav mig til at blade i den. Hun havde rejst sig og stod foran bænken og saa paa mig. Hun ventede øjensynligt paa noget. Saa sagde jeg uden at se op:

»Før du gaar – naaja, forsøg at forstaa, at der altid skal to til et drama – og til en tragedie ...«

Gruset knasede under hendes fødder, og selv nu, da hun var vred, gik hun med den dansende gang, der klædte hendes spinkle krop saa godt. Jeg saa efter hende og fattede hele hendes vidunderlighed i eet blik.

Hun gik hurtigt, og hun saa sig ikke tilbage, da hun drejede om gangens hjørne, og buskene tog hende ...